

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 17(762) | Субота, 24 квітня 1982 року | Ціна 2 коп.

ДРУЖНО ПРАЦЮЮТЬ

Колектив Одеського виробничого об'єднання «Електрикс» прагне достроково виконати планові завдання другого року одинадцяті п'ятирічки. Цьому значною мірою сприяє соціалістичне змагання на честь 60-річчя утворення СРСР, що широко розгорнулося в об'єднанні. З випередженням виробничої програми працює в ці дні ливарник Д. А. Мосейчук на трудовому календарі якого вже лютий 1983 року. Не відстають від нього й ливарники В. Є. Ткачук, В. А. Болденюк, Н. Д. Гончарук та інші.

Я звернувся із запитанням до токаря І. Хамистоса, який працює на верстах-автоматах, як він добивається перевиконання змінних норм виробітку. Ось що він сказав:

— Зростання попиту на наші вироби наштовхнуло мене на думку: треба добитися збільшення випуску деталей. Я вирішив обслуговувати два, а згодом і три верстати-автомати.

Радують успіхи слюсарів-складальників механо-складального цеху, які зобов'язалися достроково виконати свої особисті річні плани на честь 60-річчя утворення СРСР. Так, Галина Задорожнюк трудиться вже в рахунок липня, а Ольга Лісницька та Катерина Руда — в рахунок травня нинішнього року. Приклад у праці подають також пакувальники В. Татарчук, А. Главацька та інші.

У своїх колективах вони подають приклад комуністичного ставлення до праці, прагнуть достроково завершити виробничі завдання другого року одинадцяті п'ятирічки і гідно зустріти ювілей нашої країни.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

В УЛЬЯНОВСЬКУ — 500 ТИСЯЧ ЖИТЕЛІВ

УЛЬЯНОВСЬК, 20. (ТАРС). Володя Павлов, син молодих робітників Ульянівського авіаційно-промислового комплексу Надії і Валерія Павлових, який народився 19 квітня, став півмільйонним жителем старовинного волзького міста.

Красивішим став за останні десятиріччя Ульяновськ — батьківщина засновника Комуністичної партії і першої в світі соціалістичної держави В. І.

Леніна. Місто живе напруженим трудовим життям. Воно виробляє фрезерні верстати і автомобілі — всюдиходи, шерстяні тканини і низьковольтну апаратуру, взуття і високоточні прилади.

Гордість волжан — Ленінський меморіал, де розмістилася експозиція філіалу Центрального музею В. І. Леніна. В Ульяновську — три вищих навчальних заклади, десятки бібліотек, парків, театри.

ПОПЕРЕДУ — ІНІЦІАТОРИ

Колектив Хмельницької швейної фабрики намітив високі рубежі на другий рік одинадцяті п'ятирічки. Із завданням по випуску продукції тут вирішили справитися до 29 грудня і додатково до плану пошити виробів на десятки тисяч карбованців. На 0,5 процента зросте продуктивність праці, буде заощаджено 1,5 тисячі квадратних метрів тканини та 20 тисяч кіловат-годин електроенергії.

У березні минулого року група делегатів XXVI з'їзду КПРС та XXVI з'їзду Компартії України звернулася до всіх трудівників Хмельницької області із закликом розгорнути масовий рух під таким девізом: «Завдання дванадцяті п'ятирічки — до 115-річчя від дня народження В. І. Леніна».

Першими відгукнулися на залик делегатів швачки-мотористки швейного цеху, члени УТОГ, передовики виробництва Віра Мойсейвна Ніколюк, Галина Михайлівна Хоптинська, Галина Станіславівна Адамчук, Мирослава Василівна Кугай, Лідія Василівна Максимова, Катерина Іванівна Зіза, Євгенія Павлівна Климишина та інші.

На робітничих зборах, присвячених обговоренню ініціативи, вони запевнили, що ще старанніше будуть працювати над підвищенням свого професійного рівня, освоюватимуть передові методи праці з тим,

Підвищені соціалістичні зобов'язання на честь 60-річчя утворення СРСР взяли на себе колективи заготовельної та обробної дільниць Єнакіївського УВП. Так, зокрема, перша з них зобов'язалася виготовити понад план 70, а друга 50 комплектів спинок для металевих ліжок.

До кінця року члени бригади обробної дільниці дали слово зекономити 250 кілограмів карбомідної смоли, 250 кілограмів пакувального паперу, 230 кілограмів

щоб завершити особисту п'ятирічку до ленінського ювілею.

Ініціатори — це люди високого обов'язку, сумління, творчого пошуку. Кожен з них є гідним прикладом для наслідування.

В. М. Ніколюк, наприклад, працює на фабриці з 1961 року. Не траплялося ще такого випадку, щоб робітниця не справилася з планом, допустила брак. Завдання завжди виконує на совість, швидко і високоякісно. Вона бездоганно справляється з будь-якою операцією пошиття виробів. Замінить подругу, яка не вийшла на роботу, допоможе тим, хто відстає.

Робітницю, як правило, можна побачити там, де найбільш потрібні її досвід і вміння. Так працює сама, так вчить інших.

Багато добрих слів можна сказати про швачок Г. М. Хоптинську, А. Д. Трохимчук, О. А. Гуменюк, Є. П. Климишину та інших ініціаторів. Вони вже здають продукцію в рахунок травня-червня. Висока індивідуальна майстерність і сумлінність допомагають перемагати у суперництві з часом. За ними ідуть інші.

Я. КЛЕЙМАН.

На знімку: В. М. Ніколюк.

Фото автора.

В АВАНГАРДІ

поліефірного лаку та багато інших матеріалів.

З початку нинішнього року заготовельна дільниця виготовила продукції понад план на 0,3 тисячі карбованців, а бригада обробної дільниці на 0,2 тисячі карбованців. При цьому зекономлено значну кількість матеріалів.

Переможцем соціалістичного змагання на честь ювілею Країни Рад виходила бригада фанерування кро-

мок, яку очолює Є. Н. Гуреева та бригади обробки, де керівниками Є. Н. Волкова та Ю. В. Балакіреві.

Значно перевиконують планові завдання верстатники І. В. Дворніков, А. П. Воробйов, обробники М. І. Балакірева, З. В. Корж, складальник В. С. Кондратюк та багато інших.

Виробничники Єнакіївського УВП докладають всіх сил, щоб гідно зустріти 60-річчя утворення СРСР.

Н. ШИТОВА,

інженер-нормувальник Єнакіївського УВП.

ПОЗИВНІ ВЕЛИКОГО ПОЧИНУ

Свято комуністичної праці прийшло в столицю 17 квітня. Позивні Великого почину прозвучали в цей день у заводських цехах, на будовах, у наукових лабораторіях. На кожному робочому місці москвичі — ініціатори Всесоюзного суботника на честь 112-ї річниці з дня народження засновника Комуністичної партії і Радянської держави — зробили все, щоб добитися найкращих результатів.

За традицією про початок суботника в столиці сповістив гудок легендарного паровоза ОВ-7024, який у цей день знову прибув в один з цехів депо Москва-Сортувальна, покинувши своє місце в музеї прославленого підприємства.

Перед початком роботи відбувся мітинг. На ньому виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин. Злагоджено, з чудовим настроєм приступили до ремонту в цей день електровоза члени комсомольсько-

молодіжної бригади В. Кельмеліса.

А в цей час автомобілебудівники столиці — працівники прославленого ЗІЛУ приступили до складання партії грузовиків, призначених для хліборобів Казахстану. Виготовлені в день суботника автомашини займуть цілий залізничний состав.

У традиційних червоних косинках вийшли на ударну вахту робітники прославленої «Трехгорки». Знатна ткаля Н. Щербакова — ініціатор почину «Рубежі передових — кожному» — однією з перших включила 18 верстатів. Робітниця обслуговує вдвоє більше агрегатів, ніж передбачено нормою.

За день 17 квітня на комбінаті було виготовлено 6 тонн пряжі, 300 тисяч метрів тканин.

На робочих місцях, на впорядкуванні вулиць і площ столиці працювали 17 квітня мільйони москвичів.

(ТАРС).

У ФОНД П'ЯТИРІЧКИ

На ударну вахту суботника, присвяченого 112-й річниці з дня народження В. І. Леніна, вийшли тисячі нечуючих трудівників нашого Товариства, щоб продемонструвати зразки високопродуктивної і якісної праці, досягти рекордних норм виробітку.

Усього в суботнику взяло участь понад 12,5 тисячі

членів УТОГ. Дев'ять тисяч з них трудилися безпосередньо на робочих місцях.

За попередніми підрахунками випущено продукції на 385 тисяч карбованців, у тому числі із зекономленої сировини та електроенергії на 96 тисяч карбованців.

Усього у фонд п'ятирічки перераховано 34,76 тисячі карбованців.

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

У ВИСОКОГІРНІ РАЙОНИ

ТБІЛІСІ. Великий ретранслятор став до ладу у високогірному Казбегському районі Грузії. Жителі районного центру і сіл вперше побачили передачі Центрального телебачення. До кінця п'ятирічки телебачення прийде в усі високогірні районні центри республіки.

ПЕРШИЙ КОМПЛЕКС

СУРГУТ (Тюменська область). Став до ладу перший на Федоровському родовищі комплекс для одержання нафти так званим газліфтным способом. Суть його в тому, що газ, який видобувають тут попутно з нафтою, знову закачується в продуктивні горизонти. Там він спіное рідину, допомагаючи тим самим їй підніматися по свердловині. В цій п'ятирічці на тюменських промислах на газліфт буде переведено сотні свердловин.

ПОВІТРЯНА ПОДОРОЖ

САЛЕХАРД (Ямало-Ненецький автономний округ). Повітряну подорож здійснили десятки оленів, яких літак АН-12 доставив з Чукотки на Ямал. Господарства Ямало-Ненецького автономного округу мають і своє чимале стадо. Але новосели — особлива порода лісотундрових оленів харгін, які більш і витриваліші за ямальських. Новосели поліпшать структуру місцевого стада, що дасть можливість на тих же кормових угіддях виробляти більше делікатесної оленини.

ВЕСНЯНІ ТУРБОТИ МЕХАНІЗАТОРІВ

БАРНАУЛ. Вийшли в поле тракторні агрегати у великій житниці Алтаю — степовій Кулунді. Механізатори ведуть вибіркове боронування ґрунту, підживляють озими та багаторічні трави мінеральними добривами.

За повідомленнями ТАРС.

ПЕРШИЙ десант одеських будівельників прийняли трудівники Нечорнозем'я РРФСР. Двадцять трактористів і екскаваторників, бульдозеристів і водіїв рейферів разом з технікою прибули в Молоковський район Калінінської області для подання шефської допомоги.

— Наше завдання — підготувати плацдарм для будівельних загонів, які нинішнього літа працюватимуть на території області, — сказав начальник десанту, інженер Одеського обласного управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів Ю. І. Мінін. — Загін обладнає майданчики для техніки, під'їзні шляхи і по-

ми — РАДЯНСЬКИЙ НАРОД

ЗА ПРОГРАМОЮ ДРУЖБИ

чне прокладання автомобільної дороги від Молоково до Леонокомбінату. Ця автомагістраль зв'яже кілька господарств з районним центром...

Українські будівельники побували в гостях у калінінців, на місці визначили обсяг наступних робіт. Колективи багатьох підприємств, у тому числі таких великих трестів, як «Чорно-моргідробуд», «Одеспромбуд», «Одеспробуд», готують необхідну документацію, вишукують резерви бу-

дівельних матеріалів, виділяють техніку, висококваліфікованих спеціалістів. На будовах дружби в Калінінській області незабаром розгорнеться соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, за успішне здійснення програми розвитку Нечорноземної зони РРФСР.

Комплексна програма шефської допомоги трудівників Одешини — лише частина загальної програми, яку мають виконати в Нечорнозем'ї українські буді-

вельники. Вона охоплює обсяг робіт у кілька мільйонів карбованців і передбачає, зокрема, спорудження багатоквартирних будинків та гуртожитків для сільськогосподарських робітників, промислової бази для розміщення і ремонту будівельної техніки та багатокілометрового автошляху, очисних споруд та інших об'єктів. Усі вони стануть до ладу до кінця нинішньої п'ятирічки.

Ю. МИХАЛЮК.

ЯКІСНИЙ ДОБІР І РОЗСТАНОВКА КАДРІВ—ЗАПОРУКА УСПІШНОЇ РОБОТИ

А. Х. СЕМКО,
голова Центрального правління УТОГ

Важливі і відповідальні завдання стоять перед колективами підприємств і об'єднань, організацій і установ Товариства в одинадцятій п'ятирічці. Успішне втілення в життя історичних рішень XXVI з'їзду КПРС у певній мірі залежить від якісного добору і розстановки кадрів — їх діловитості та ініціативи в розв'язанні господарських питань, проведенні організаційно-політико-виховної роботи серед членів УТОГ.

В останні роки партійними і громадськими організаціями Товариства проведена значна робота по підвищенню якісного складу кадрів, їх вихованню, зміцненню всіх ланок Товариства політично зрілими працівниками. В основу проведення цієї роботи було покладено вимоги XXV і XXVI з'їздів КПРС, а також рішення XI з'їзду Українського товариства глухих.

Правильна розстановка кадрів дала можливість доспрокововано виконати планові виробничі завдання і взяти соціалістичні зобов'язання десятої п'ятирічки і 1981 року з усіх техніко-економічних показників.

У даний час у системі УТОГ зайнято понад 15 тисяч чоловік (з них близько 9 тисяч глухих). Серед 717 керівних працівників і спеціалістів підприємств та організацій Товариства — 273 чоловіка нечуючих, які мають вищу і середню спеціальну освіту, у тому числі 96 молодих спеціалістів.

На більшості підприємств і об'єднань, в організаціях і установах Товариства правильно розв'язують питання кадрової політики. Це, зокрема, на Житомирському, Запорізькому, Дніпродзержинському, Миколаївському та інших. На Ворошиловградському УВП, наприклад, з 98 чоловік керівних інженерно-технічних працівників і службовців 64 жінки. У складі працівників цього контингенту — 37 членів КПРС і комсомольців. 54 працівники мають вищу і середню спеціальну освіту.

Усі керівні працівники, начальники відділів і дільниць, майстри Ворошиловградського УВП мають спеціальну освіту. Відповідальні ділянки роботи тут очолюють висококваліфіковані спеціалісти — члени партії, які мають стаж роботи на підприємстві 5 і більше років. П'ять керівних та інженерно-технічних працівників навчаються у вузах і технікумах. Директор підприємства тов. Кизим Л. В. в 1980 році без відриву від виробництва закінчила інститут народного господарства. На цій посаді вона працює понад 11 років.

За роки десятої п'ятирічки Ворошиловградське УВП повністю перепрофільовано на випуск низьковольтної апаратури. Цьому передувала величезна організаційська робота. Успішного виконання плану і соціалістичних зобов'язань з випуску нової продукції на підприємстві домоглися в результаті правильного добору, розстановки керівних, інженерно-технічних працівників і спеціалістів, а також завдяки своєчасно проведеній підготовці і перепідготовці кадрів масових робітничих професій.

Разом з тим, на окремих підприємствах Товариства ще слабо налагоджено роботу по добору і розстановці кадрів, особливо спеціалістів, що накладає свій негативний відбиток на їх господарську діяльність. Особливо багато років неритмічно працюють Кіровоградське, Комунарське та Ужгородське УВП-1.

Аналіз роботи з кадрами на цих підприємствах говорить про те, що тут часто змінюються керівні працівники і спеціалісти, велика плинність робітничих кадрів і, як наслідок, зрив виконання планів або недовиконання завдань з головних техніко-економічних показників.

На Ужгородському УВП-1, наприклад, за останні три роки змінилося три начальники виробництва, два заступники директора з навчально-виховної роботи. Понад 70 процентів інженерно-технічних працівників і службовців трудяться тут до п'яти років і близько 20 процентів — до одного року. Підприємство працює неритмічно, в деякі місяці не виконувало виробничих завдань. І причиною такого становища є неправильний добір і розстановку інженерно-технічних працівників та спеціалістів.

На Кіровоградському УВП вкрай низька трудова дисципліна, велика плинність кадрів. За 1981 рік на працівників УВП накладено 62 стягнення, що становить 11,3 процента від усіх стягнень, накладених у Товаристві. 23 чоловіка тут звільнено за прогули, що становить 38 процентів від загальної кількості звільнених за прогули по системі УТОГ, майже кожний четвертий — порушник трудової дисципліни. Підприємство систематично працює неритмічно, часто невиконує виробничих завдань і все це також наслідок відсутності належної роботи з кадрами щодо їх добору, розстановки та виховання.

На Київському дослідно-виробничому об'єднанні

«Контакт» досягнуто відрадных результатів по висуненню глухих на інженерні посади, але в той же час тут слабо поставлена робота по підвищенню спеціального і загальноосвітнього рівня молодих трудівників, яких налічується 298 чоловік. 94 з них мають середню освіту, 162 — неповну середню і початкову, а у вузах і технікумах навчається тільки 12 осіб, в школі робітничої молоді — 34 чоловіка.

Крім цього, в об'єднанні «Контакт» мають місце й інші недоробки в роботі з кадрами. Із 39 командирів середньої ланки виробництва — старших майстрів і майстрів — 15 не мають спеціальної освіти, а 6 — навіть загальної середньої освіти, в технікумах навчається тільки один працівник. Серед інженерів і спеціалістів 6 чоловік — практики. І знову ж підвищують свій фаховий рівень, шляхом навчання у вузах і технікумах, тільки два чоловіки. Разом з тим в об'єднанні налічується 27 фахівців з середньою спеціальною освітою віком до 30 років, але працюють вони на робочих місцях.

Великим упущенням в роботі з кадрами, особливо серед молоді, є те, що з 4 тисяч 18 молодих працівників віком до 30 років, не мають середньої освіти 1450 чоловік, а навчається в школах робітничої молоді тільки 968 чоловік, або 67 процентів. З середньою освітою на підприємствах УТОГ трудиться 2061 чоловік, а навчається у вузах і технікумах тільки 104 трудівники.

Щороку вузи і технікуми направляють у розпорядження нашого Товариства понад 30 молодих спеціалістів, серед них до 15 чоловік глухих з середньою спеціальною освітою. На підприємствах, на жаль, не проявляють належної уваги для закріплення спеціалістів, зокрема мебелювальників з вищою освітою. Такі факти мають місце на Черкаському, Лебединському та Ужгородському УВП-1. При подачі заявок на молодих спеціалістів підприємства, як правило, гарантують їм надання тільки ліжко-місця в гуртожитку, хоча згідно діючого законодавства адміністрація має право надавати квартири або кімнати. Незабезпеченість молодого спеціаліста належними житловими умовами, особливо молодожонів і спеціалістів з вищою освітою, змушує їх після відпрацюваного трирічного строку звільнятися з роботи.

Враховуючи, що основним контингентом трудящих у

Товаристві є глухі, наше завдання полягає в тому, щоб особливу увагу приділити підвищенню спеціального і загальноосвітнього рівня нечуючих громадян, вести роботу по висуненню з їх середовища здібних і грамотних працівників на керівні інженерно-технічні посади.

Правильно підходять до цього питання на Артемівському УВП, де в складі інженерно-технічних працівників і службовців трудиться 19 чоловік глухих або 42,2 процента, Чернігівському УВП — 32 проценти. Позитивно розв'язують це питання на Сімферопольському, Харківському УВП № 1 і № 2, Ворошиловградському УВП та багатьох інших.

Однак, на таких підприємствах як Бродівське, Комунарське, Єнакієвське, Дрогобицьке, Кам'янець-Подільське на інженерно-технічних посадах глухих працює від одного до двох чоловік, а на Конотопському УВП — жодного. Керівникам підприємств необхідно звернути на це серйозну увагу і вжити заходів по добору, вихованню глухих працівників, створити резерв і вести постійну роботу по висуненню їх на інженерно-технічні посади.

Обласні відділи УТОГ та їх культзаклади, що покликані організовувати культурне дозвілля серед членів Товариства, вкрай слабо проводять роботу по підвищенню спеціального і загальноосвітнього рівня спеціалістів організаторської і культурно-масової роботи. На 1 січня 1982 року серед керівних працівників і спеціалістів обласних культзакладів з вищою і середньою спеціальною освітою налічувалося лише 25,5 процента, в той час, як на підприємствах і в об'єднаннях Товариства цей показник становить 66,3 процента.

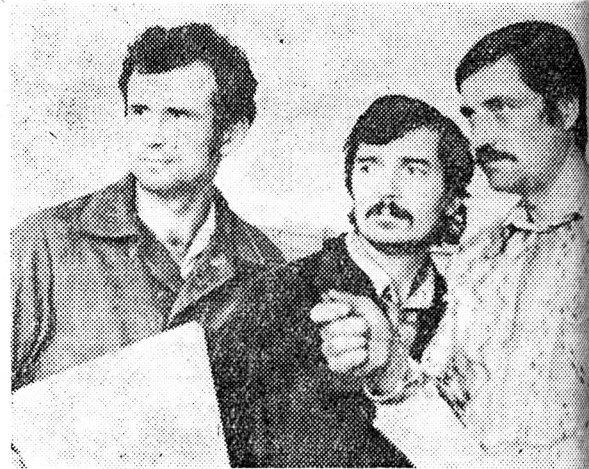
Обласним відділам УТОГ необхідно звернути серйозну увагу на те, що серед працівників культзакладів молоді віком до 30 років тільки 9,3 процента. Крім того, підвищенням спеціального і загальноосвітнього рівня займається тільки 21 чоловік, або 3,2 процента від кількості працюючих.

Постійна, всебічна робота з кадрами — запорука успішної діяльності всього Товариства.

Виступаючи на XIII з'їзді профспілок України, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський сказав: «У великому і малому — успіх завжди вирішують люди, їх добросовісне ставлення до будь-якої справи, їх вміння організувати цю роботу, довести її до кінця, досягти поставленої мети».

ЗВЕДЕННЯ ВИПУСК НОРМАТИВНО-ЧИСТОЇ ПРОДУКЦІЇ ПІДПРИЄМСТВАМИ ТОВАРИСТВА ЗА І КВАРТАЛ 1982 р. (в тисячах карбованців)

Назва підприємства, об'єднання	План	Фактичне виконання	Процент виконання
Львівське швейне підприємство «Силует»	378	425	112,4
Кам'янець-Подільське Єнакієвське	169	180	106,5
Білоцерківське	145	154	106,2
Білоцерківське	305	322	105,6
Ужгородське № 2	174	183	105,2
Дрогобицьке	160	168	105,0
Полтавське № 2	262	274	104,6
Вінницьке	193	200	103,6
Артемівське	237	245	103,4
Сумське	123	127	103,3
Ровенське	93	96	103,2
Бродівське	195	201	103,1
Кіровоградське	134	138	103,0
Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт»	925	949	102,6
Івано-Франківське	283	290	102,5
Чернівецьке	644	659	102,3
Комунарське	91	93	102,2
Одеське виробниче об'єднання «Електрик»	425	434	102,1
Житомирське	291	297	102,1
Ворошиловградське	351	358	102,0
Миколаївське	98	100	102,0
Сімферопольське	161	164	101,9
Лубенське	189	192	101,6
Конотопське	252	256	101,6
Харківське № 2	262	266	101,5
Ужгородське № 1	67	68	101,5
Полтавське № 1	218	221	101,4
Херсонське	151	153	101,3
Черкаське	150	152	101,3
Чернігівське	207	209	101,0
Лебединське	108	109	100,9
Дніпродзержинське	242	244	100,8
Дніпропетровське	204	205,3	100,6
Київське дослідно-виробниче об'єднання «Контакт»	960	966	100,6
Харківське № 1	251	252	100,4
Запорізьке	497	497	100,0
ВСЬОГО	9600	9847,3	102,6

На Миколаївському УВП велика увага приділяється впровадженню у виробництво заходів з наукової організації праці. Тільки за перший квартал другого року одинадцяті п'ятирічки економічний ефект від НОП становить на підприємстві 600 карбованців.

Великий внесок у цю справу роблять інженер з наукової організації праці Микола Петрович Богуславський, робітники Павло Петрович Олексієнко та Іван Михайлович Катаєв (на знімку зліва направо).

Іх творча робота спрямована на покращення умов праці, поліпшення якості виробів.

Фото І. МІНДЕЛЯ

ЗАЛИШАЮТЬСЯ В СТРОЮ

Вшанування ветеранів праці, чудових трудівників, які досягли пенсійного віку, стало традиційним на Артемівському УВП. Останнім часом 18 робітників відзначили у трудовому колективі свій ювілей. В урочистій обстановці їм вручили медалі «Ветеран праці», почесні грамоти, пам'ятні подарунки, квіти.

Нещодавно на заслужений відпочинок пішла швачка Надія Андріївна Власова, нагороджена за старанну працю орденом «Знак Пошани». Тридцять шість років безперервно трудилася вона на одному і тому ж підприємстві, нагороджена медаллю «Ветеран праці».

Сповнені сил та енергії вони продовжують трудитися 29 ветеранів праці. Колектив пишається тими, хто допомагає примножувати славу підприємства і своєю невтомною працею вносить вагомий вклад у виконання завдань одинадцяті п'ятирічки, передає молоді знання та майстерність, показує приклад комуністичного ставлення до праці.

Дев'ять років минуло з того часу, як швачка Ганна Іванівна Гоченко оформила пенсію. Але продовжує працювати, виконуючи норми виробітку на 120 про-

центів. Не відстає від неї і швачка Марія Михайлівна Кожевникова, котра змінні норми виробітку також значно перевиконує.

Понад 35 років працює на нашому підприємстві перекладач Юлія Олексіївна Водяницька. За час своєї трудової діяльності багатьма членами Товариства вона надала допомогу з правових, житлово-побутових та медичних питань.

Продовжують працювати, не відстаючи від молодих робітників, такі пенсіонери, як Василіса Іванівна Яковенко, Олександра Олексан-

дрівна Бондаренко, Пелагея Кирилівна Олексієнко, Олександра Кузьмівна Пишоха та інші.

Ветерани праці Наталія Іванівна Селезньова та Катерина Тихонівна Жеребцова з честю справляються з виробничими завданнями.

Адміністрація, первинна організація УТОГ постійно приділяють увагу питанням використання праці пенсіонерів та інвалідів.

Тут не забувають про тих, хто працює тепер, і про тих, з ким довгі роки працювали поруч.

Г. ЖЕРЕБЦОВ,
заст. директора Артемівського УВП з виховної роботи.

ПЕРЕДОВИК І АКТИВІСТ

Хороший старт у другому році одинадцяті п'ятирічки взяв член УТОГ Г. М. Фоменко. Він живе і працює в радгоспі імені Фрунзе Сакського району Кримської області.

Передовик виробництва успішно виконує планові завдання та соціалістичні зобов'язання, взяті ним на честь 60-річчя утворення СРСР та 50-річчя Українського товариства глухих.

Геннадій Маркович працює слюсарем у ремонтних майстернях більш, ніж тринадцять років. Він став висококваліфікованим спеціалістом, таким, що знає і лю-

бить свою справу. Трудячнику присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці. Він неодноразово виборював першість соціалістичному змаганню.

А ще — громадська робота. Г. М. Фоменко беззмінний голова Сакської первинної організації УТОГ Євпаторійського мікрорайону. Він користується великим авторитетом серед робітничого колективу, серед своїх товаришів.

А. БАХАРЄВА,
голова правління Євпаторійського мікрорайону УТОГ.
Кримська область.

В ЄДИНІЙ РОДИНІ

М. П. ШАРКО,
голова Центрального правління БілТОГ,
Герой Радянського Союзу.

ДРУГИЙ рік одинадцяті п'ятиріччя збігся в часі зі знаменною подією в житті нашої країни — багатонаціональна дружна родина радянських народів готується відзначити 60-річчя утворення СРСР.

З величезним патріотичним і трудовим піднесенням разом з трудівниками Радянської Білорусії, з братніми народами всіх союзних республік йдуть назустріч цій даті 15 тисяч членів Білоруського товариства глухих. Завдяки піклуванню Комуністичної партії і Радянської держави вони нарівні з усіма громадянами СРСР користуються високими конституційними правами, беруть активну участь в комуністичному будівництві і громадському житті країни, живуть щасливо, культурно відпочивають.

Традиційна дружба здавна зв'язує інвалідів зі слуху Білорусії з усіма братніми товариствами глухих. Особливо міцна вона з Всеросійським, Українським і Литовським товариствами — на-

шими безпосередніми сусідами в єдиній сім'ї народів СРСР. Нечуючі трудівники Брянської, Чернігівської і Гомельської областей щороку тепло зустрічаються на межі трьох союзних республік, щоб обмінятися передовим досвідом виконання виробничих планів, помірятися силами в спортивних змаганнях, показати один одному свої обдарування в художній самодіяльності.

Білоруське товариство глухих по всіх виробничих, організаційно-масових і культурно-освітніх показниках змагається з Україною і Литвою. З готовністю ми запозичуємо у них все цінне, передове в роботі і зі свого боку ділимося всім кращим, чого ми досягли. На білоруській землі часті гості з братніх товариств, а

наші інваліди зі слуху з делегаціями, в складі екскурсій та туристських поїздок відвідують Москву і Ленінград, Київ і Севастополь, міста Радянської Прибалтики, Середньої Азії, Кавказу. Все це переконливо підтверджує нерозривні зв'язки глухих, що мешкають і працюють у різних куточках країни, але зігріті одним сонцем — життєдайним сонцем Радянської Конституції. Навряд чи є потреба наводити тут цифри наших виробничих успіхів. Я певен, що нечуючі України, виконуючи історичні рішення XXVI з'їзду КПРС, трудяться сьогодні на всіх ділянках народного господарства так же натхненно і самовіддано, як інваліди зі слуху Білорусії, Литви та інших союзних республік. Що стосується

фактів нашої нерозривної дружби в єдиній і могутній сім'ї радянських народів, то вони наводяться в матеріалах, що друкуються на цій сторінці. Де б не жив інвалід зі слуху в Країні Рад, де б не працював він — на виробництві, в сільському господарстві, в сфері обслуговування, головне його щастя в тому, що він — громадянин Союзу Радянських Соціалістичних Республік, про нього дбає перша в світі соціалістична Вітчизна робітників і селян.

Дозвольте від імені 15 тисяч членів БілТОГ щиро поздоровити всіх трудівників, ветеранів війни і праці Українського товариства глухих з 60-річчям утворення СРСР — могутнього оплоту миру і соціалізму на землі і від душі побажати браттям-українцям нових перемог у праці на благо Батьківщини, міцного здоров'я і великого особистого щастя.

Завжди раді зустріти вас на прославленій в боях і праці, гостинній білоруській землі!

Валентина Полішук — ударниця комуністичної праці Пінського комбінату верхнього трикотажу.

Фото В. ВОЙТЕХОВСЬКОГО.

ГРОДНО — КАУНАС

Мінськ—Вільнюс, Гродно — Каунас... Не тільки добросусідство, але й договори про соціалістичне змагання ріднять у праці колективи учбово-виробничих підприємств цих міст Білорусії та Литви. Учасники змагання наполегливо борються за високі виробничі показники, охоче запозичують один в одного все нове, передове в організації праці, ощадливому витрачанні сировини, матеріалів, енергоресурсів, обмінюються нагромадженим досвідом.

Взаємний обмін делегаціями для підбиття підсумків трудового суперництва став добрим правилом у колективах Мінська і Вільнюса, Гродно і Каунаса. Про трудові успіхи гроднінців у змаганні з Каунаським УВП розповідає голова місцевого комітету профспілки Гродненського УВП В. М. Чоботарьов:

— Підготовка до 60-річчя утворення СРСР викликала серед трудівників підприємства новий приплив творчої енергії. Перетворюючи в життя історичні рішення XXVI з'їзду КПРС, передовики і новатори виробництва показують приклади справді комуністичного ставлення до праці. 128 робітників УВП взяли особисті зобов'язання виконати плани другого року п'ятиріччя до 7 жовтня — Дня Конституції СРСР і наполегливо виконують їх. Попереду йдуть ливарники М. Омелько, Н. Яковенко, фрезерувальник інструментальної дільниці В. Вишнарєвський, швачка-мотористка Ю. Рогатко, закрійник П. Матеюк, штампувальниця Н. Ярошук. Вони та багато інших вже працюють у рахунок 1983 року!

Основою виконання підвищених соціалістичних зобов'язань стали комплексні плани зростання продуктивності праці на кожному робочому місці, заходи з модернізації обладнання, впровадження більш сучасної технології, боротьба за поліпшення якості вироблюваної продукції.

Практика показує, що комплексні плани допомагають робітникам повніше використовувати резерви виробництва, вдосконалювати свою професійну майстерність. Так, токарі В. Скорина і В. Марковський, шліфувальники Л. Кисельов і Ф. Баранський, слюсарі А. Александрович і В. Арсентьев оволоділи двома-трьома сукупними спеціальностями і в будь-який час можуть замінити товаришів на робочих місцях. Славу «Майстрів — золоті руки» і «Відмінників якості» завоювали фрезерувальники М. Каледа, Н. Мазько, В. Скорина, розкрійники А. Добренко, В. Дмитрук, І. Гурин та інші виробничники. Понад 400 робітників підприємства здають продукцію з першого пред'явлення.

Ми пишаємося колективами бригад комуністичної праці механічної обробки корпусу регулятора тиску «Балтика», складання країв ДУ-15, закрійного відділення швейної дільниці, в складі яких трудяться такі майстри високої кваліфікації, В. Скорков, В. Фентисова, М. Андрюшенко, Н. Кобиляк, Л. Гук, Г. Астаневич, В. Орлов, М. Козел, Г. Пивоваров та інші наші майки. Всі вони у трудовому суперництві з трудівниками Каунаського УВП постійно виконують виробничі завдання на 120—150 процентів. Робітники кращої бригади складально-штампувальної дільниці, де змінним майстром І. Фукельман, давно трудяться за єдиним нарядом і випускають продукцію тільки відмінної якості. Завдяки високій професійній майстерності і нагромадженню досвіду, чіткій організації праці на робочому календарі цього дружнього колективу вже перший квартал 1983 року!

Багаторічне трудове суперництво між Гродненським і Каунаським УВП, що стало доброю традицією, збагачує нас новим досвідом, сприяє пошуку більш ефективного розв'язання господарських завдань.

І на подвиг веде трудовою.
Мы живем в счастливое время,
Каждый в деле всем сердцем горит,
В трудовое идем наступление.
Пятилетку досрочно творить.
Нет, неправда, что мы — глухие,
Слышим голос родной страны.
Мы в едином живем коллективе,
Дружным строем идем в коммунизм!
И. ФАЛИН.

ТРАДИЦІЙНИМИ стали зустрічі-фестивали дружби нечуючих громадян трьох братніх республік на кордоні Російської федерації, Білорусії і України біля села Юрковичі, що за 70 кілометрів від м. Гомеля. Фундаторами таких зустрічей стали в післявоєнні роки хлібороби колгоспів — імені Фрунзе (БРСР), «Росія» (РРФСР), «Дружба» (УРСР), що змагаються між собою. В знак цих братніх зв'язків тут встановлено обеліск Дружби.

Зустріч сусідів-інвалідів зі слуху цього разу була присвячена 60-річчю утворення СРСР.

На зустріч-фестиваль, крім гомельської делегації прибули десятки посланців сусідніх Брянської і Чернігівської областей, — всього в ній взяло участь понад 150 передовиків і ветеранів виробництва, громадських

ЗУСТРІЧ БІЛЯ ОБЕЛІСКА

активістів, учасників художньої самодіяльності, спортсменів. Серед гостей були, наприклад, ветерани Брянського учбово-виробничого підприємства глухих Т. П. Величко і Т. П. Комлева, передовики виробництва і активні учасники художньої самодіяльності Чернігівського УВП Н. І. Овчаренко, О. Г. Веремій, Н. В. Тарасюк.

Біля обеліска Дружби відбувся мітинг. На ньому виступили представники трьох сусідніх областей. Учасники зустрічі до підніжжя обеліска поклали квіти. Потім відбувся великий спільний концерт художньої самодіяльності. Враження учасників зустрічі на межі трьох братніх республік стали хвилюючими. Ось що сказала в розмові з нами, наприклад, представниця Чернігівської області В. І. Бичкова:

— Зустріч пройшла в теплій, справді дружній обстановці, а яскравий концерт залишив незабутнє враження.

Голова Брянського обласного відділу Всеросійського товариства глухих В. П. Терновський додав: «Тісні контакти нечуючих трудівників сусідніх радянських республік стали доброю традицією, її слід всіляко підтримувати. Зустрічі-фестивали розширюють взаємну інформацію про життя, працю і дозвілля членів наших братніх Товариств».

Т. АРХИПОВА,
заст. начальника оргкультмасового відділу ЦП БілТОГ.

А ЯК У ВАС?

У соціалістичному змаганні з Українським і Литовським товариствами глухих трудівники БілТОГ у першому році одинадцяті п'ятиріччя взяли напружені зобов'язання: завершити виконання плану 1981 року з обсягу виробництва до 23 грудня, дати надпланової продукції на 1 мільйон карбованців, у тому числі товарів народного споживання — на 400 тисяч карбованців, одержати від впровадження рацпропозицій 65 тисяч крб. економії, освоїти 20 нових видів виробів, ввести в експлуатацію 10 тисяч квадратних метрів житла.

Раді доповісти товаришам по трудовому суперництву, що ці соціалістичні зобов'язання виконано.

План першого року одинадцяті п'ятиріччя з обсягу виробництва завершено 21 грудня 1981 року.

Країна одержала надпланової продукції на 1 мільйон 850 тисяч карбованців, в тому числі товарів народного споживання на 1 мільйон 240 тисяч карбованців.

Надплановий прибуток становить 1 мільйон 412 тисяч карбованців.

Одержано економічний ефект від впровадження рацпропозицій в сумі 92,8 тисяч карбованців.

Освоєно 49 нових видів виробів.

Побудовано і здано в експлуатацію 11,6 тисячі квадратних метрів житла.

З величезним піднесенням трудяться члени БілТОГ і в 1982 році — ювілейному році 60-річчя утворення СРСР.

А як ідуть діла у вас, друзі і сусіді?

ЧУЄМО СЕРЦЕМ

У 1981 році Білоруське товариство глухих відзначило 50 років свого існування. Ветеран Товариства, делегат I з'їзду БілТОГ, персональний пенсіонер І. І. Фалін, що мешкає нині в м. Брянську, написав з приводу цієї події вірш «Слышим сердцем» і вперше прочитав його інвалідам зі слуху, що відпочивали разом з ним в Геленджіку, в санаторії «Дружба». Вірш І. Фаліна

викликав там теплі відгуки. Пропонуємо його увазі читачів газети «Наше життя».

Кто нам скажет, что мы — глухие,
Что не слышим мы ничего!..
Если руки у нас золотые,
Ими можно добиться всего.
Слышим сердцем своим и душою
Голос партии нашей родной,
Что звучит над Советской землею

ЯДВИГА ЗНАЙШЛА РІДНИХ

У кінці 1980 року до Брестського обласного відділу глухих надійшов лист з Львівської області. Вчителька з м. Стрия Юлія Іванівна Гайова зверталася з проханням допомогти глухонімій жінці розшукати родичів, з якими вона втратила зв'язок понад 25 років тому.

Трапилось це так. Глухоніма дівчина навчалася в якійсь спецшколі. Повертаючись до місця проживання батьків, заблукала і з того часу не знає ні про свою школу, ні про рідних. У школі вона навчилася показувати на пальцях своє ім'я Ядвіга.

Далі в листі повідомлялись скупі дані про місце, де народилася і вчилася дівчинка: в місті є пам'ятник В. І. Леніну, залізниця, напевно ще з часів вій-

ни збереглися загорожі з колючого дроту; земля влітку чорна, гаряча; в сім'ї у дівчинки було три брати, дві сестри, батько і мати — всі чучі. Батько лагодив взуття, носив кашкет польсько-го зразка...

У нашій країні маленьку Ядвігу не залишили в біді: влаштували в інтернат, підросла — навчили професії швачки. З роками у неї з'явилася своя сім'я, але пам'ять про рідних, бажання розшукати їх не давало їй спокою. От вона і звернулася до Юлії Іванівни Гайової за допомогою.

Доля Ядвіги глибоко схвилювала працівників Брестського обласного відділу.

Ми розпочали пошук і встановили, що в 1954—55 навчальному році дівчинка вчилася в Пінській спецшко-

лі для глухих дітей, колишню її прізвище Колесинська. Але, оскільки адреса батьків Ядвіги в документах дитбудинку не збереглася, дальші пошуки ускладнилися: управління внутрішніх справ Брестської області повідомило, що в області мешкає понад 150 Колесинських. Листування з ними зайняло б багато місяців, тоді ми звернулися до редакції обласної газети «Заря» з проханням вмістити оголошення про Ядвігу.

30 вересня 1981 року під рубрикою «Відгукніться» в газеті була надрукована коротка замітка про неї і 6 жовтня з Ляховицького району до нас приїхала сестра Ядвіги Олена Йосипівна. Зі сльозами радості на очах вона розповіла, що після довгих і марних пошуків рідні вважали Ядвігу вже загиблою.

Так Ядвіга Колесинська знову знайшла сестер, братів, дізналася про долю батьків.

Слід підкреслити, що долю Ядвіги багато людей сприйняло близько до серця. Це і голова Пінського міждрайвідділу глухих Балук Марія Миколаївна, і керівники Кобринської та Пінської спецшкіл, які швидко відповіли на прохання обласного відділу перевірити шкільні архіви.

Р. МАЛАШКОВА,
голова Брестського обласного відділу БілТОГ.

Ядвіга (в центрі) серед рідних.

Фото В. ВОЙТЕХОВСЬКОГО.

ГОРОД

Везде дотаял снег,
Короче ночи и чернее,
И стал уже весенним смех—
Звучит и чаще, и звончее.
И даже старенький трамвай
Решил, что он других не

хуже:
Как будто в очень дальний край
Летит, разбрызгивая лужи.
А вечер, вечер как хорош!
И зря тревожится

девчонка —
Куда от милого уйдешь —
Везде весенняя сторонка...

ОДУВАНЧИК

У асфальта среди суеты,
Сам отвагой своей напуган,
Он стрелчатые поднял
листы, Я сердцем вижу, знаю...

В небо стебель нацелил
И блики утренней зари
в упруго. В глазах твоих сияют.

Какой скорый!
Еще холода,
Еще рано веселому лету...
Какой слабый...
А словно звезда,
Уже светит и греет

планету.

ТУМАН...

Весна гремела на реке,
Пускала лед на слом,
И холод скрылся вдалеке
В рассвете голубом.

Потом туман пришел, как
дым,
Густой и словно пьяный...
Ушел и выплыли сады,
Все в белом, из тумана.
Ты ничего не говори,
Я сердцем вижу, знаю...

И блики утренней зари
в упруго. В глазах твоих сияют.

Чадя, шипя горели свечи,
и ты смеялась у стола,
и мне ответить было нечем
на беспощадные слова.

Но узок мир. Пути

скрестились,
и ты, краснея предо мной,
сказала: как вы изменились,
вы ныне стали не такой!
И что-то там плела о муже,
ошибке юных, глупых лет...
Что стал тебе я очень нужен,
и наконец, что узок свет.

Чадя, шипя горели свечи,
ответа молча ты ждала...
А мне ответить было нечем
на эти жалкие слова.

Николай НЫРОВ.

ВИСТАВА ДЛЯ ДІТЕЙ

Відкриваючи вечір, педагог лялькового театру Тетяна Феліксівна Миколазок розповіла присутнім про численні твори письменника, які мають велике виховне значення як для дітей, так і для дорослих.

Потім діти нечужих, з властивою їм безпосередністю, виконали уривки з творів улюбленого письменника. Кращими виконавцями були Тая Ганська, Оленка Приходько, Сергійко Леліков, Василько Фідріх.

Усім, хто був присутній на цьому цікавому вечорі, надовго запам'ятовується зустріч з персонажами творів К. І. Чуковського.

І. ТОЛОЧКО.
На знімку: після вистави.
Фото автора.

Напередодні 100-річчя з дня народження видатного вченого, письменника і поета Корнія Івановича Чуковського у Житомирському будинку культури відбувся вечір його вшанування.

У літературному вечорі, який на високому рівні провела бібліотекар І. Б. Зільбергерц, активну участь взяли актори Житомирського лялькового театру. Вони показали свою нову виставу «Золоте курча».

ХУДОЖНЯ ЗРІЛОСТЬ

Ще й десятки літ не минуло відтоді, як вийшла перша збірка Миколи Луківа «Ріка», а я вже тримаю ось у руках четверту книжку поета «Весняні дощі», котра побачила світ наприкінці минулого року у видавництві «Молодь».

Про що ця книжка? Одразу зауважу, що її тематичні обрії досить широкі. Все ж тут переважають поезії про село, його невтомних і працьовитих людей, чие життя, як влучно висловився автор, «пропахло колосками». Немало творів збірки присвячено також нашому молодому сучаснику, його трудовим і героїчним будням, високим ділам і помислам.

Перечитую вірш за віршем і все більше утверджуюсь в думці: майстерність автора набагато зросла, набула такої досконалості, за якою починається уже зрілість художника. Манера оповіді поета стала неквапливою, розважливою, а думка глибшою, більш виразною. При цьому почуття, настрої не втратили юна-

цької свіжості, схвилюваності і, звичайно ж, широкості.

Останнім часом у поета, як мені здається, з'явився потяг до лаконізму, до небагатослівності, котра допомагає виразніше, опукліше сконденсувати думку. Думка ця набуває часом в автора тієї довершеності, того узагальнення, що перетворюється на афоризм:

НОВІ КНИГИ

«Усе, що краще, забери в майбуттє, а гіршого старайся не повторити». Або: «Щоб написати — мало знати, усе потрібно пережити».

Друга сентенція дуже слушна, бо вона стала девізом, життєвим кредом самого автора, котрий і справді пише не про знане, а лише про те, що побачив своїми очима, до чого торкнувся власним серцем.

Не можна не помітити в автора «Весняних дощів» простоти, невимушеності, врівноваженості, природності розповіді. Він часом пише

про буденні, на перший погляд, речі, але за ними бачиш іноді ціле людське життя з його не лише радіощами, але й драматизмом («Балада», «Чекала з армії два літа», «Троє», «Двійко дитячих очей», «І смерть змаліла перед нею»).

Поет, здається, не прагне вишуканих рим. Він послуговується традиційними. Так, так, саме традиційними, бо банальними їх ніяк не назвеш. А вже ці рими поєднують свіжі рядки, за якими криється глибокий зміст, які несуть високу художність.

Сміливо вживає автор і дієслівну риму. Вона цілком виправдана у його поезіях, бо надає їм ще більшої природності, невимушеності. Справа, очевидно, не лише у гарних римах, епітетах. Можна вдосталь начинити ними рядки, що нестимуть навіть певне смислове навантаження.

Вірші у новій книзі Миколи Луківа «Весняні дощі» — то, насамперед, цікаві і хвилюючі думки. Думки, які поза всяким сумнівом, не полишать читача байдужим.

Костянтин ЛАЗАРЕНКО.
Вінницька область.

НА СЦЕНІ-АМАТОРИ З КУРСЬКА

Днями у Запорізькому будинку культури виступили нечуючі аматори сцени з міста Курська. Господарі зустріли гостей хлібом-сіллю і квітами. На запорізькій сцені учасники драматичного гуртка показали виставу М. Варфоломеева «Святий і грішний».

Щирими оплесками нагородили глядачі танцюристів. Особливо сподобався запорізьким виступ циркової групи. На закінчення концерту, який тривав три години, гості виконали пісню Р. Рождественського і Д. Тухманова «Батьківщина моя».

Директор Будинку культури Олександра Федорівна Іванченко від імені всіх присутніх подякувала гостям з Курська і вручила пам'ятний подарунок — книгу про Запоріжжя.

Особливою прикметою цього візиту нечуючих з Російської Федерації є те, що він є відповіддю на минулорічний візит запоріжців. Важливо й те, що він відбувся у рік 60-річчя утворення СРСР. А це засвідчує міцну дружбу народів-братів.

С. МОРДУШЕНКО.
м. Запоріжжя.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ — ГАЗЕТА ВІДПОВІДАЄ

ЕЛЕУТЕРОКОК ЛІКУЄ

13 лютого ц. р. у «Нашому житті» було вміщено замітку кандидата біологічних наук М. Приходька «Брат женьшеня». Читачі газети Єлсаха М. П. з м. Чернігова, Волков В. Т. з м. Вознесенська Миколаївської області та інші в листах до редакції просять розповісти про лікувальні властивості цієї рослини, а також про те, де можна дістати саджанці елеутерокока.

Елеутерокок випередив своїми властивостями брата женьшеня. Він стимулює фізичну і розумову працездатність, посилює гостроту зору, знижує кров'яний тиск, регулює обмін речовин.

Рідкий екстракт коренів можна вживати 2—3 рази на день по 25—30 крапель за один прийом. Курс лікування 25—30 днів. Допускається проводити дватри курси лікування. Готовий екстракт є в кожній аптеці. Ліки з екстракта елеутерокока можна вживати в будь-яку пору року, вони майже не мають протипоказань.

Настойку елеутерокока готують і в домашніх умовах. Для цього висушені і добре подрібнені корені настоюють на горілі з розрахунку 30—50 грамів на один літр. Таку настойку вживають по десертній або столовій ложці 2—3 рази на день.

Елеутерокок вирощують у нашій республіці в ботанічних садах. Там є і саджанці.

М. ПРИХОДЬКО,
кандидат біологічних наук.

Валентин Дорофійович ЛОЗИНСЬКИЙ

Після тривалої хвороби на 74 році життя помер один із найстаріших членів нашого Товариства, колишній директор Чернівецької спецшколи-інтернату для глухих дітей, заслужений вчитель УРСР, відмінник народної освіти Лозинський Валентин Дорофійович.

Він народився 24 квітня 1908 року у сім'ї селянина на Хмельниччині.

У 1928 році Лозинський вступив на Всеукраїнські політехнічні курси інвалідів Міністерства соціального забезпечення УРСР, які закінчив у 1931 році.

З 1931 по 1941 рік В. Д. Лозинський працював учителем у школі-інтернаті для глухих дітей у м. Києві і одночасно навчався на робфаці.

У роки Великої Вітчизняної війни працював учителем школи-інтернату в селі

Сатрам Чимкентської області, що в Узбекистані.

З 1944 року до виходу на пенсію працював у Чернівецькій школі-інтернаті.

В. Д. Лозинський був досвідченим педагогом і наставником молоді. Керованим школою була однією з кращих в області і республіці.

Валентина Дорофійовича обирали членом Центральної ревізійної комісії ЦП УТОГ, членом правління Чернівецького облвідділу.

Доблесну працю В. Д. Лозинського високо оцінено. Він нагороджений орденом «Знак пошани» і п'ятьма медалями.

Комуніст Лозинський віддав все своє свідоме життя вихованню підростаючого покоління.

Пам'ять про нього залишиться назавжди в серцях тих, хто знав його.

Група товаришів.

НАСТІЛЬНИЙ ТЕНІС

ВІДЗНАЧИЛИСЬ КИЯНИ І ТЕРЕБОВЛЯНЦІ

Під час весняних канікул в спеціалізованому залі ДЮСШ № 3 м. Херсона проходили фінальні змагання з настільного тенісу серед шкіл-інтернатів для глухих та слабобачущих дітей.

Майстри малої ракетки виборювали команду першості. З першої ж хвилини розпочалася боротьба, яка тривала протягом всього змагання. І лише після останніх поєдинків були поставлені всі крапки над «і».

У цікавій боротьбі перше місце завоювали юні тенісисти Дніпропетровської школи для глухих: Едуард Стрижевський, Іван Руденський, Сергій Рева, Світлана Бойко та Вікторія Рогова.

Всі вони нагороджені дипломами, цінними подарунками та жетонами ЦП УТОГ. Готував команду до змагань вчитель фізкультури Валерій Федорович Кудряков.

На другій сходинці п'єдесталу пошани — команда Херсонської школи для глухих (вчитель фізкультури Анатолій Іванович Гудаківський). Спортивну честь команди захищали Усеїн Валієв, Володимир Логвинченко, Олег Лобода, Любов

Кравчук та Тетяна Страмовська.

На третьому місці — юні спортсмени Чернівецької школи № 2 для слабобачущих дітей (вчитель фізкультури Арнольд Наумович Соколов) в складі Дмитра Амброзяка, Володимира Семітова, Володимира Шуби, Ганни Прокоп'юк та Марії Синетар.

Призери нагороджені дипломами Укрспортфедерації глухих та жетонами ЦП УТОГ.

Якщо команди-призери залишилися на тих же місцях, що й торік, то значний крок уперед зробили юні тенісисти Теробовлянської школи для глухих (Тернопільська область) та Київської школи № 9 для слабобачущих, які посіли відповідно 4 та 5 місця.

Очевидно, в майбутньому від них слід чекати й більших досягнень.

У цілому змагання пройшли на високому організаційному та суддівському рівні і залишили приємне враження у нечуючих спортсменів.

М. МАЗУР,
вчитель Херсонської школи-інтернату для глухих дітей.
м. Херсон.

Редактор П. БУЛАТОВ.

ЛЬВІВСЬКЕ ШВЕЙНЕ ПІДПРИЄМСТВО «СИЛУЕТ» ЗАПРОШУЄ

на навчання учнів для опанування спеціальністю швачки-мотористки

Строк навчання — 11 місяців.

На період навчання учні забезпечуються безкоштовним триразовим харчуванням, гуртожитком, одягом, постільними речами, проїздом у міському транспорті, а також всіма культурно-побутовими послугами.

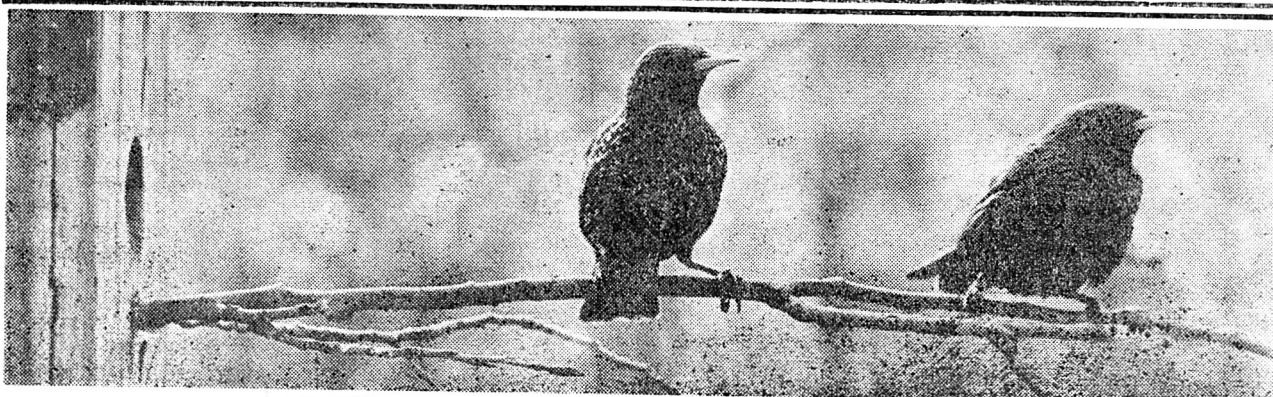
Учням виплачується щомісячна стипендія у розмірі 5 карбованців, а починаючи з січня 1983 року, 33 проценти заробітної плати.

Після закінчення навчання надається відпустка строком на один місяць.

Ті, хто закінчив виробниче навчання і одержав спеціальність швачки-мотористки, трудовлаштовуються на підприємстві.

ЗА ДОВІДКАМИ ЗВЕРТАТИСЬ НА АДРЕСУ: 290014, м. Львів, вул. Леніна, 130, швейне підприємство «Силует».

ДИРЕКЦІЯ ПІДПРИЄМСТВА.

Біля рідного гнізда.

Фотоетюд В. СТЕРЛЬОВА.